

Ivc Grahor:

Petletnega Miloša moška povest

Onkraj mostu se vije kolovoz proti reki. Ob koneu poti imajo Jakševi privezan svoj čoln.

Miloš se ni še nikdar vozil v čolnu. Zeljno je zdaj pogledoval tja, a se ni upal sestre vprašati. Reka je bila videti tam široka in zelo globoka. Na tihem se je je razveselil. Zato pa se je

Delali so in le časih odgovorili, ako je gospodinja kaj vprašala.

»Ali ste videli kaj ciganov?« je vprašala, ko so se o krompirju že pomenili.

»Smo jih, smo. Pa vi?« je odgovoril in vprašal Lojze.

Sestra jim je povedala, da so cigani

nekoliko zmedel in stopal po cesti naprej, kakor teliček.

»Počakaj!« je rekla sestra. »Tu je naš vrt. Posli okopavajo krompir. Pogledati morava tja, a tebi se ni treba mešati v delo. Sedi v senco in potem boš nesel domov košarico s posodo od malice.

Vrt je bil lepo ograjen in zaprt z nizkimi lesenimi vrati iz škorcev, da lahko zležeš kar skozi. Posli so ju zagledali... Hlapec jima je prišel naproti do vrat, dvignil s kola »trto« in odprl toliko, da sta šla skozi. Vsi so lepo pozdravili. Delali so na dolgi njivi. Dve dekli in hlapec je Miloš poznal, tudi starega moža z bradavico je že prej nekje videl, a ni vedel kje. Podoben se mu je zdel desnemu vojaku ob božjem grobu. Tako resen je bil in molčeč.

še v Babji dolini in menda ne mislijo še oditi, ker so si postavili tabor.

»Paziti bo treba, ker se jih rado kaj prime.« je dejal hlapec. Vsi so se zasmejali. Miloš je slišal vse pogovore, toda njihove misli in oči so potovale drugam. Skozi grmovje je gledal na reko. Valovila je kot zelena trava prostranega vrta, potem je zadela ob otok in se razdelila v dve strugi. En del teče prav mimo vrta. Z otoka je čez strugo speljana visoka brv iz hlodov, desk in upognjene lestve.

Iz teh opazovanj ga je prebudil Lojzetov glas.

»Čujte, čujte! Cigan se menda vozi v čolnu!«

Vsi so se dvignili in prisluhili. Od reke je bilo slišati pesem, tenke glasove strun in udarce težkega vesla.

»Cigan igra na gosli.« je rekla sestra in ji popravila z roko lase, ki so ji padali na čelo. Tudi ona se je ozrla in gledali so proti reki. Vozi se s čolnom in poje,« je ponovila. Cigan je pel lepo pesem.

Potem so se delavci spet sklonili in s saponi zadeli ob suho zemljo. Milena je zložila skodelice v košaro in odšla sta z Milošem naprej proti njenemu domu. Krenjila je proti brvi. Milošu so se zaiskrile oči.

»Pojdiva kar po otokih,« je rekla.

In šla sta čez brv.

9. Na otokih

Tisto noč je sanjal o ciganovih goslih.

Sanjalo se mu je, da hodita z Mileno po otokih. Mimo teče reka. Šumi in poje. Nekdo poje v daljavi in njegov glas se združuje s pesmijo vode. V visoki travi žingajo čurimurčki in črički. Senca velikega hrasta pada na travnik. Zemlja je suha. Na nasprotnem bregu vpije domači pastir. Krave so mu zašle predaleč in on se boji, da mu zaidejo v koruzo. Miloš bi šel rad k njemu. A glej! Že je pred njim potoček. Voda se pretaka čez jez in hiti v nižjo strugo, kjer se spet združuje z veliko vodo. »Ta potoček je kakor otrok. Tudi on se igra. Naredil si je otoček.« Tu rastejo vrbe in lapuh. Valovi pluskajo čez jez, voda drsi po mahovju, žubori in se poigrava s širokimi listi, z vejicami in s kamni, ki so se doslej sušili na solncu.

»Naš mlinar je zaprl zapornice,« pravi sestra.

Šla sta čez potok. Skakati sta morala od kamna do kamna, ki so še moleli iz vode. Na drugi strani je klanček, da vidiš pred seboj samo rob drugega travnika in ob robu gosto grničevje. Prikaže se krošnja ogromnega hrasta. Naenkrat stojita tam.

»Srednji otok,« razlaga sestra Milošu, ki je osupnil. Toliko lepega prostora se odpira pred njim. Po sredi travnika je kolovoz, globoko zarezane kolesnice, v loku kakor železniški tir. Na levi strani rasto visoki hrasti. Voda je široka in mirna, breg strm in prepređen z ograjami pašnikov prav do visokega brda, kjer se zapira temen gozd. V gozdu žive lisice in zajčki. Na desni polovici otoka je krompirjeva njiva. Med njivo in desnim rokavom reke se vrste jabolane, slive in hruške. Strugo zakrivajo goste jelše. Po drugem bregu gre ravna črta cestnih ograj. Včasih se zablješči bela cesta.

Zahajajoče solnce pripeka v breg. Visoko nekje, nad rebričami gleda iz gozda sveže pobeljena zidanica in od tam pada naravnost proti cesti. V dolinici poje žaga: »Žek, žek, žek, žžž.« Žaga je utihnila in zašumela je voda.

Miloš povesi oči in hiti za sestro. Upehan je. Tedaj se odpre vrsta jablan. Stene belih poslopij gledajo z onkraj vode. Nizka hišica, poleg nje večja in višja, z okni nad vodo in z visoko murgvo nasproti, katere krošnja sega do streh. Miloš že vidi vodna kolesa, velike črne kroge. Eno kolo se vrti. Iz mlina mu odgovarja tekoči kamen. Bobni. Voda prši.

Sestra svoji na mostu in čaka Miloša, ki se je zagledal in se ustavil. Smeji se mu in ga kliče.

»Kam si se zagledal? Zdaj sva doma. Glej, da se boš lepo obnašal.«

In Miloš že gre. Ne bi se rad poslovil z otoka od vseh stvari, ki so tako lepe v razgledu. Razveseli se, da bo tu bival. Mimogrede se ozre še v potok, ki priteka čez jez, in pod most. Deske lesenega mostiča se upogibajo. Na drugi strani je zid iz velikih skal. Ob njem raste iz proda mogočen oreh. Po robu tega zidu je stezica in bližnjica v hišo, v mlin, iz mlina na otok. Miloš se ozira nazaj, a že so pred njim zatvornice. Njihova velika ušesa mole nad mirno zeleno vodo. Onkraj so stopnice iz vode na pod in na vrt. Vrata v kuhinjo so odprta. Miloš stopa po deskah, ki so položene med grébenom zatvornic in med zevajočimi koritami, koder hite močni prameni vode proti novi zapornici. Žaga! Voda šumi. Globoko ob belem poslopju se vrti temno mlinsko kolo.

Sestra je stopila v mlin. Miloš se zbere. Doma sta. Hiti za njo. Iz mlina ropočejo kamni in merniki. Vreteno brni. Nekaj šklopoče na dnu.

V mlinu je temno in hladno. Visok pod teče ob vodni steni. Od stropa vise koničasti merniki. Njihova ustja sipljejo žito v žrela kamnitih kamnov, ki tro in hrustajo. Iz zrnja nastaja moka, posevki se v zraku in v zaprtih, okroglih sitih ločujejo od nje in nabirajo v gladkih kupih. Po zraku plava neviden prah, ki človeku naenkrat pobeli obleko, obraz, čevlje, roke in leze v oči. Zato je vsak mlinar bel.

Mlinar Marko jima je prišel naproti. Bel je. Na glavi ima zvoncu podoben klobuk. Košati brki, obrvi. Vse je belo. Pozdravil je, a njegovih besed Miloš ni slišal. Ropot jih je vse zadušil.

ko so prišle čez ustnice. Marko je pogledal na otok in stopil na prag.

Miloš se je spomnil, da tretjega otoka še ni videl in da mora takoj nazaj in — se je prebudil.

10. Žvižgovec.

Lunjeva hiša ima lep vhod. V vežo prideš lahko od vode skozi mlin, kakor sta prišla Milena in Miloš, ali pa z dvorišča in s ceste. Na desni je kuhinja. Skozi steklo vidiš takoj na ognjišče, a Miloš je videl samo napo, kjer stoje v dolgi vrsti lonci in skodelice.

Potem so se duri odprle in zagledal je staro mater. Sestra jo je pozdravila in ji povedala, da je prišel Miloš. Poda ji je roko, ki jo je mati pridržala v svoji, z desnico pa mu pobožala glavo.

»Hentaj te, kako si črn!« mu je rekla.

Odložila sta košaro. Opazil je, da je svakova mati že siva in stara. Obleko je imela črno, kakor njegova. Gibala se je počasi. Roki sta se ji nekoliko tresli, delala pa je vse zelo spretno, tudi ko je premaknila glovnjo v kopici žerjavice. Dekla je klečala na ognjišču in mešala v kotlu. Kuhali sta večerjo.

Sestra se je vrnila iz jedilnice v kuhinjo.

»Ali ni še prezgodaj za večerjo?« je vprašala mater, a takoj spet utihnila.

»Hm,« je zagodrnjala mati. »Ljudje hočejo jesti.«

Hitele so delati in vse tri so imele dovolj dela. Mati je lupila krompir, dekla je mešala žgance, sestra pa ni imela časa niti za njena vprašanja.

S staro materjo se je Miloš takoj sprijaznil. Vzela ga je s seboj na vrt, kjer sta nabrala solate. Mati mu je razkazala rože in sadno drevje pa grozdčje sv. Ivana in sv. Jakoba. Pomagal ji je na klopi razbirat solato in še pri vodi, kjer sta jo prala.

»Polno polžkov je v nji. Poglej!« je rekla in mu pokazala, da še ni dobro očiščena. Nabrala je tudi rešeto radiča, ker ga imata oče in svak zelo rada pri vsaki jedi.

Potem je prišla spet sestra, poklicala ga je, naj gre z njo, da mu razkaže vse hiše.

»Pa očeta moraš pozdraviti!« mu je rekla, ko sta bila v kuhinji. »Zdaj so v kovačnici in nekaj delajo. Lahko jim boš gonil meh.«

Dala mu je kos rženega kruha, ki ga Miloš jako rad je in potem sta šla.

(Dalje prih. nedeljo.)

† Srečko Kosovel:

Po nevihti

Nad cerkvijo lastovke letajo — vit, vit, vit, vit!

Drevje se v vetru otresa dežja kakor iz lonca kipijo oblaki.

Napolnili so se vodnjaki, gorečke so oživele,

v moj obraz veje večerni hlad.

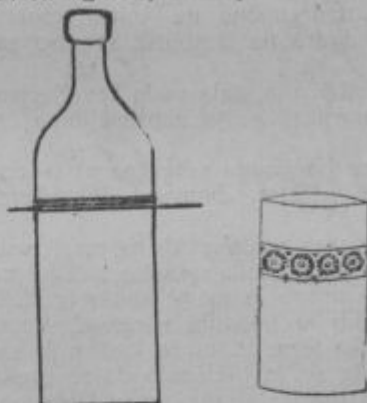
Srce je sveže in sočno kot v rosi trava.

Vit, vit, vit, vit!

ZA SPRETNE ROKE

Vaza za rože

Naredimo si jo iz primerne steklenice, katero prerežemo na naslednji način: Okoli steklenice ovijemo tam, kjer jo želimo prerezati, 2 do 3 krat bombaževno vrvico, kakršno se rabi za pletenje nogavic. (Sl. 1.) Vrvico napojimo s špiritom ali terpentinom ter zažgemo. Medtem, ko bombaževa vrvica gori, prav previdno in počasi vrtimo steklenico, ki jo držimo v vodoravni legi. Ko vrvica ugasne, hitro pomočimo stekle-

nico v škaf vode in steklo bo gladko počilo odnosno odletelo prav tam, kjer je bila vrvica ovita. Ker je odrezana steklenica ob robu zelo ostra, moramo rob opiliti z navadno pilo za železo, katero med piljenjem večkrat pomočimo v terpentini, s čemer preprečimo krhanje stekla.

Nastalo vazo okrasimo tako, da na njej olepimo s steklarskim klejem primerno širok pas in vanj utisnemo drobce raznobarnega stekla. Slika 2 vam kaže enostaven vzorec, vsakdo pa si lahko po svojem okusu sestavi lepše in okusnejše okraske.

Marija H.:

Pomorščak in vrag

(Prosto po holandski pripovedki.)

V bogatem pomorskem mestu Amsterdamu je živel pomorščak Peter, ki ni imel drugega kakor staro, trhlo ladjico. Vozil se je s svojo »staro škatlo,« kakor je ladjo imenoval sam, v Indijo po dišave, s katerimi je potem trgoval. Toda obogatel ni od tega. V ladjo je

namrec uhajala voda in mu kvarila dragoceni tovor, ali pa so mu nagajali vetrovi, tako da se po več dni ni ganil z mesta. Tako se je zadolžil, da ni bil niti en žebelj »stare škatle« več njegov.

Spet je vozaril s svojo ladjo od otoka Ceylona proti Holandski, ko je utihnil veter in je ostal sredi Indijskega oceana nepremično na mirni morski gladini. Jadra na jamborih se niso gani.

V skladišču je stala voda čevelj visoko in mornarji so jo neprenehoma črpali.

»Če ne bo kmalu veter napel jader,« si je mislil Peter, »bom šel lahko beračit«.

Obupno so pričakovali mornarji vsaj majhne sapice, toda ozračje je bilo popolnoma mirno in morje kakor iz stekla. Tedaj je popadla ubogega Petra strašanska jeza. Planil je kvišku in zakričal, da se je razlegalo daleč preko temnega morja: »Samo če bi lahko sedem let na dobri ladj, pri dobrem vetru vozaril po morju, pa zapišem svojo dušo vragu!«

Komaj je izpregovoril, je grozovito zagrmelo in po žveplu in smoli smrdeč oblak je objel ladjo. Pred prestrašenim Petrom pa je stal sam peklenšček, oblečen v dolg črn frak po takratni modi amsterdamskih gospodov.

Vljudno je privzdignil trikotnik in dejal: »Kličal si me, tukaj sem! Povej, kaj hočeš in uslišim ti vsako željo.«

Peter je stal kakor okamenel, toda

osrčil se je in dejal: »Daj mi najlepšo ladjo sveta, v katero ne vdere niti kapljica vode, in sedem let najugodnejši veter, tako da bom lahko jadral kamorkoli bom hotel, pa ti dam čez sedem let svojo dušo.«

»Dobro, imel boš kar si želiš,« je odgovoril vrag. »Naprej pa podpiši pogodbo s svojo lastno krvjo.«

Peter si je z nožem odprl majhno rano in s svojo krvjo podpisal pogodbo.

Komaj je bilo to storjeno, sta z gromom in treskom izginila oblak in satan. Še dolgo potem je smrdelo po smoli in žveplu.

Ali — glej čudo! Namestu na »stari škatli« so stali Peter in mornarji na krasni, popolnoma novi jadrnici, ki je imela štiri velikanske jambore, tako da so se komaj videli vrhovi. Obenem je zapihal svež vetrič, jadra so se napela in ladja je kakor labod plula med penečimi se valovi. Glasen krik radosti se je vzdignil iz grl srečnih, veselih mornarjev.

S to ladjo se je zdaj vozil Peter križem po vseh morjih, do najbolj oddaljenih obal sveta.

Če je bilo brezvetrje in so druge ladje nepremično stale na morju, je letela Petrova ladja, gnana po neznani moči, kakor puščica mimo njih. Tedaj so se mornarji križali in dejali: »Ta je zapisal svojo dušo vragu!«

Vozaril je tako hitro kakor nihče na Angleškem in Holandskem. Dosegel je najboljše cene za svoje dišave, ki so bile izvrstne, zakaj niti kapljica vode ni prodrla v skladiščne prostore.

Tako je zaslužil ogromno denarja. Pri vsem tem mu je bilo pa strašno hudo, če je pomislil, da je zapisal svojo dušo satanu.

Premišljeval je noč in dan, kako bi se z zvijačo rešil hudobca. Kar prehitro so mu potekala leta in predno se je

še prav zavedel, je minilo sedem let. Ravno ko je vozil z razprtimi, nape-timi jadrji okoli južnega rtiča Afrike, je zapazil žveplenorumen oblak na ob-zorju.

Hitro je zapovedal ladijskemu tesar-ju, naj napravi v dno skladišča dve luknji, da bo vdrla voda, in nanje po-stavi dve črpalki, tako da jih zakrije in da se voda ne bo več dvigala.

Komaj je bilo delo storjeno, je veter ponehal in smrdeč rumen oblak je ob-jel ladjo.

Grom in strela! Pred Petrom je stal vrug! Glasno se je zadržal nad njim; »Se-dem let sem ti pihal v jadra, tako da sem zbolel na pljučih. Zdaj si pa moj, le hitro se odpravi z menoj!«

»Oho! Le počasi gospod satan,« je dejal Peter, »ti tvoje pogodbe nisi dr-žal. V skladišču stoji voda tri čevlje visoko. Najprej jo izčrpaš, potem me imaš lahko za vso večnost.«

»To bo precej opravljeno,« je zakri-čal neumni vrug in se pognal h črpal-ki. Črpal je s silo stotih mož, toda voda ni padla niti za prst! Kajti — črpalka je črpala vodo iz morja in vrug jo je gonil zopet nazaj v morje. Delal je tako silovito, da mu je pot v debelih cur-kih lil po telesu.

Okoli njega pa so stali mornarji in se mu smejali, da se jim je hrbet krivil in so se držali za trebuhe.

Sedem ur je črpal hudobec morje v morje, in sedem ur so se mu grohotali mornarji, toda vode ni bilo manj.

Tedaj je vrug vrge! črpalke od sebe in izginil s strašanskim gromom in treskom.

Peter pa je vesel nad svojo rešitvijo obrnil ladjo domov in še dolgo užival svoje bogastvo.

In če še ni umrl, živi še danes ta dan.

Kako je slon dobil svoj rilec, žirafa pa svoj dolgi vrat

Afriška pripovedka

Da, dragi otroci, najprej vam moram povedati, da v starih časih slon ni imel dolgega rilca, s katerim se danda-nes ponaša, niti ne žirafa svojega ne-skončnega vratu. Kako sta prišla do teh čudnih delov telesa, to je pred-met naše zabavne istorije. Poslušajte!

Ko je mlad, radoveden slonček, Cap, mu je bilo ime, nekoč stal pri žirafinem ležišču in gledal izza palmovih dreves, mu je mlada žirafa, Morogica so jo kli-cali, na moč ugajala. Zato je vablivo zatrobil skozi nos:

»Hejo! Marogica! Cap je tukaj in bi se rad igral s teboj!«

Da, mlada žirafka bi se bila kaj rada igrala, zakaj Cap je imel tako vesele oči. A kaj, ko je bila mati žirafa drugih misli!

»Kaj, ti nepridiprav!« ga je nahruli-la. »Zdaj ko se spravljajo spodobne živali spat, se hočeš igrati? Izgubi se k svoji materi in pusti moje dekletke pri miru. Sploh ne maram imeti s sloni ni-kakega opravka, slišiš!«

Nu, Cap je bil zelo jezen, ker je bila stara tako surova z njim, saj tudi res ni bilo treba. In tako zdaj nalašč ni šel ampak je zaklical:

»Hejo! Marogica, poigravja se neko-liko. Kar pridi venkaj in ne meni se za-to, če tvoja sitna mati zmerja in kriči.«

To je bilo od Capa zelo predrzno, prav gotovo da si ne bi bil smel dovo-liti takih besed! A storil je to nalašč, ker ga je bila stara žirafa ozmerjala z ne, »dipravom in razžalila ves njegov rod. In to tudi z njene strani ni bilo prav, vse kar je res, saj pravijo, da z vljudnostjo še človek najdelj pride, ni-kar pa žival!

A zdaj se je seveda stara žirafa še bolj ujezila. Vzravnala se je, zgrabila Capa za nos, ki je bil pri niem najbolj občutljiv, in zavpila:

»Le počakaj! Naučim te igrati se in

zapeljavati mojega otroka k neubogljivosti! Marš domov!»

»Aj, aj!« je zavreščal Cap in tudi sam ježno zgrabil žirafa z gobcem za vrat. »Ali boš izpustil!« je zavpila žirafa.

»Če ti izpustiš moj nos,« je zahropel mladi slon, na vso moč vlekoč mater žirafa za vrat. Seveda je ta še huje

vlekla Capa za nos, ki je postajal vse daljši in daljši. A takisto je delal tudi slon z njenim vratom, ki se je raztezal kakor gumast trak, zakaj Cap je bil močan in je hotel starki pokazati kako in kaj. Tako sta se vlekla za nos in za vrat, vsa besna in slepa od togote. Zdaj je zmagoval slon, zdaj spet mati žirafa. In kadar je slon predaleč potegnul žirafa za seboj, se je mlada Marogica obesila materi za rep in se z vsemi štirimi uprla v tla. A korenjaški Cap jo je vlekel s staro vřed za seboj in tako je postajal tudi hčerkin vrat vse daljši in daljši.

Nu, veste kaj, to je bilo pa res od sile! Stara žirafa je nazadnje omagala in izpustila slona; seveda so še tisti mah vsi trije sedli. Tako so potem sedeli in vpili in se smilili samim sebi. In ker je Capa nos tolikanj bolel, žirafa pa vrat, so hitro stekli k vodi, da bi se ohladili. Capu se je zdelo, da mu visi nos prav do dal. Tako dolg je bil, da se je med tekom spotikal obenj. In ko so se živali zagledale v vodnem zrcalu, so se vse tri ustrašile.

»Oh! Moj vrat! Moj vrat!« je zavelkala žirafa. In slon, ves trd od strahu, je kar majal z glavo. Njegov nos, pomislite, njegov krasni nos je bil zdaj cel meter dolg, izpremenil se je bil v

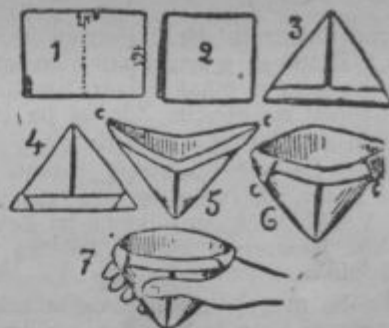
pravi rilec! Osramočeni so se molče splazili vsak v svojo stran. In Cap je še nejevoljno pomislil:

»Moj nos! Ojej, ojej, kako me peče! Kaj bodo rekli mati!«

In kaj so mati rekli Capu, to, dragi otroci, si pač lahko sami mislite! In vidite, tako se lahko zgodi tudi vam, če boste vtikali nosove v vsako reč in boste preveč radovedni in drzni, kakor je bil Cap. Ali pa če boste od jeze takoj izgubili glavo in boste nevljudni ali pa celo surovi, kakor je bila žirafa, ki je za kazen dobila tako dolg vrat. In ta kazen jima je ostala; od tistega dne ima slon svoj rilec, žirafa pa svoj dolgi vrat. In kazno je, da bo tako ostalo do sodnega dne.

Kako napraviš na izletu čao

Dobodi si nekaj pol pergamentnega papirja in ga razreži na liste, da ga boš lahko nosil s seboj. Kadar hočeš napraviti iz takega lista čao, prepogni list

čez polovico (sl. 2), nato zavijaj zgornja dva vogala do sredine (sl. 3). Zavijaj tudi spodnja robova, priščeni vogala, pa imaš »čako« (sl. 4). Odpri jo navzgor (sl. 5) in zavijaj vogala navzven (sl. 6) CC. Tako dobiš čao, ki jo moraš prijeti, kakor kaže slika 7. Taka čao je popolnoma nepremočljiva, drži pa približno toliko kakor navaden kozarec.

Jože:

Noč

Tema ... Tišina ...
Svetla višina:
zvezde gore ...

Utrne se ena —
kam gre pot njena
sama ne ve ...

Marlja H.:

Pik in Pikica pri brivcu

Lasje jima rasto ravno tako hitro kakor nam navadnim zemljanom. Toda, kako si boš strigel dva bujna šopa, če je brivec tako drag, dinarčkov pa tako malo? A kakor vedno, sta si znala tudi to pot pomagati!

Pik je stopil sam v brivnico, med tem ga je čakala tovarišica pred vrati.

»Ostrižite mi lase!« je osorno zapovedal in se vsedel. Mojster Firičiri se mu je globoko priklonil. Ej, kdo bi se pa tudi ne pri današnji konkurenci!

Hitro je nabrusil škarje in rsk, rsk, so urno švigale po Pikovi glavi. Nato mu je mojster še s strojčkom obral vrat in Pik je bil zopet kavalir od glave do nog. Ali v trenutku, ko se je mojster obrnil vstran in odložil škarje, je smuknil Pik s stola in skozi vrata in že je sedela Pikica na njegovem mestu.

Ko se je mojster Firičiri obrnil nazaj, mu je hipoma zastala sapa in kmalu bi se bil sesedel, tako se je prestrašil.

»Moj Bog! Saj vendar ne sanjam? Ni mogoče, da bi bilo tu vse v redu! Komaj sem ga obril, je že zopet ves kosmat!« Tako si je mislil ubogi mož, ker ni poznal sličnosti obeh paglavcev. Bal se je, da ne bi bila kaka coprnija vmes in začel molče, s tresočimi se rokami striči Pikico, ki je prevzetno sedela pred njim.

Ko je bil pa gotov, se ni upal obrniti, ampak je šel zadenski proti steni in odložil škarje.

Urno je Pikica skočila s stola in mu ljubko podala novc za enkratno striženje.

Obraz mojstra Firičirija pa je postal

neznansko dolg, ko je po Pikičinem odhodu spoznal, da je novc, ki mu ga je dala — navadna pločevina!

Pik in Pikica sta se tako na prekanjen način rešila nadležnih las. Dobro bi pa bilo opozoriti gospode brivce, naj v bodoče pazijo, da se jim ne pripeti kaj podobnega kakor mojstru Firičiriju.

Maksa Samsa:

Dom

Kot hip ta leta odbežijo
šel sreče v svet si boš iskat,
oči se gorko zasolžijo,
ko vzal slovo boš zadnjikrat...

Ne boš pozabil domačije,
zemljice rodne res nikdar?
Doma svetleje solnce sije,
bolj medel mu drugod je žar...

Ah, daleč bo ti duša mala,
kjer pil si srečo mladih let,
kjer mati sama bo ostala,
ao ti odšel boš v tuji svet...

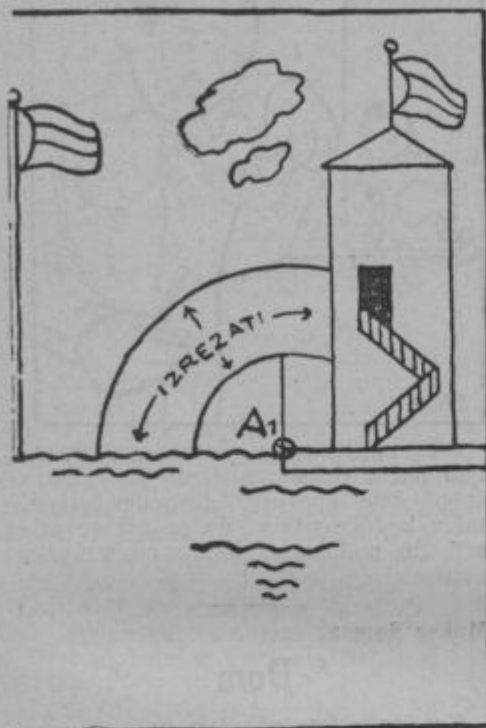
Kdo z blagoslovom kruh bo rezal,
kdo s srcem ti ljubezni dal?
Bo drag spomin te z domom vezal,
ko sam na tujih tleh boš stal...

Izročal vetrom boš pozdrave,
bo sestra zvesta ti bolest,
se spomnil rodne boš dobrave
v brezsočnem hrupu tujih mest...

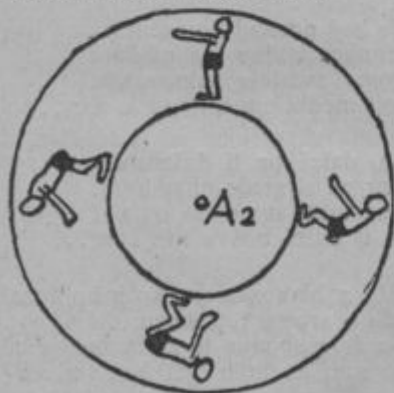
Ne boš pozabil domačije,
zemljice rodne res nikdar?
Doma svetleje solnce sije,
bolj medel mu drugod je žar...

V kopališču

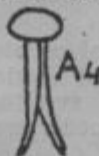
Jako zanimivo je gledati, kako skačejo drzni plavači s skakalnice v ne-

varnem salt-mortalu v hladne morske valove. Tudi mi si bomo zdaj napravili kar doma takšno skakalnico.

Risbo prenesemo na lepenko, jo lepo živo pobarvamo, izrežemo polkrog v risbi, enako tudi sosednji krog ter zvežemo vse tri točke A1, A2, A3 z žeb-

ličkom A4. Če zdaj vrtimo z žebličkom večji krog, se možički prikazujejo in izginjajo drug za drugim v mrzlih morskih valovih.

Zlogovnica

1.) na, ca, la, ga, lja, ol, kar, šo, a, ni, ljub. — Zloži iz gornjih zlogov 3 ženska krstna imena, ime mesta v Dravski banovini in ime zavoda, kamor se hodijo otroci učiti. Če pravilno postaviš besede, drugo pod drugo, boš našel v začetnicah ime toplice v Dravski banovini.

2.) le, šalj, grad, sad, rad, vi, ja, zi, ža, go, a, omi, beo, no, dom, na. — Zloži iz gornjih zlogov 6 jugoslovenskih mest in ime dela sveta. Če pravilno postaviš besede, drugo pod drugo, boš našel v začetnici ime znanega zdravilišča v Dravski banovini.

Križaljka „Metulj“

Pomen besed:

Navpično: 1. ptica, 2. otok pred Zadarskim prelivom, 4. moško krstno ime, 5. žensko krstno ime (koroško), 7. žensko krstno ime, 8. uskoška trdnjava pri Splitu, 10. kazalni zaimsek, 11. trtna žuželka, 12. vzročni veznik, 13. pogojni veznik.

Vodoravno: 3. del voza, 5. osebni zaimsek, 6. pridevnik, ki pove barvo, 8. prostor za pevce v cerkvi, 9. ime naše križaljke, 12. planina pod Ojstrico (v Kamniških planinah), 14. žensko krstno ime, 15. priprava za lovljenje rib.

Rešitev križaljke »Hrast«

Navpično: 1. mi, 2. hrast, 3. še, 4. pipa, 6. ve, 7. lipa, 9. klop, 10. ta, 13. o!
Vodoravno: 2. hiša, 5. Ivan, 8. pes, 9. kif, 11. da, 12. tolpa, 14. oa.